

Čtvrtek 6. června večer

NOBELOVA NEMOCNICE

„Moc slabý puls,“ zahlásil anesteziolog.

Tekla vešla do sálu a zatočil se s ní celý svět. Necítila se ani trochu dobře, po zádech jí stékal pot. Už chtěla odejít anebo prostě říct Tariqovi, ať to vezme za ni, když za dveřmi zaslechla Emila. Jako principál cirku oznamoval:

„Přichází Hampus!“

Tekla se zhluboka nadechla, přimhouřila oči a přenesla se v myšlenkách zpátky do Jämtlandského kraje. K dubu u jezírka, jehož břeh pokrývalo šafránově zbarvené listí. Za Simonem a tátou, kteří čekali, až jim nalije horkou kávu z termosky. Simon jí řekl, ať dává pozor na svoje štíhlé prsty pianistky, a Tekla ho uzemnila: „Na piano si hraj sám, pitomče. Můžu hrát třeba na bicí, a to jde i nohama.“ Táta se na ně usmál, z pusy mu trčela cigareta: „Buďte potichu, ať se mamka může prospat.“ Tekla si tehdy pomyslela, že matka pořád jenom spí, nechtělo se jí vstávat ani kvůli nim.

Prásk! Anki znovu třískla skříňkou na léky.

Tekla otevřela oči. Udělala tři rychlé dlouhé kroky za zraněným motorkářem.

„Podejte mi drén s co největším průměrem.“

Zvedla spodní část polohovacího lůžka.

„Intubuju,“ ozval se odkudsi zezadu anesteziolog hlasem, jako by mluvil do plechové roury.

Členové motoklubu sledovali situaci se zatajeným dechem, ale zbraně nepouštěli z ruky.

Tekla jednoho z nich slyšela telefonovat.

Právě si natahovala sterilní rukavice, když se v sále spolu s další sestrou objevil Hampus Nordensköld s úplně rozježenými vlasy.

„Co se děje?“

Takhle mimo ho Tekla ještě nezažila.

Holohlavec, ten menší z dvojice, pohybem ruky Hampuse zarazil, než se vůbec stačil přiblížit k lůžku.

„Jeden doktor bohatě stačí. Má to pod kontrolou.“

„Ale...“

Tekla škodolibě pozorovala, jak Hampus vzteky skřípe zuby.

„Můžeš jít na druhou vyšetřovnu,“ prohodila. Máme tam dítě s Gaucherem, u kterého propukla sepse. Zajisti mu místo na jipce a najdi postel i pro jeho otce.“ Zamžourala přes Hampusovo rameno. Otec chlapečka spočíval vedle své nic nechápající ženy a opíral se jí o rameno. „Bude spát tak čtyři a půl hodiny.“

Z Hampusova výrazu vyrozuměla, že o Gaucherově nemoci patrně nikdy neslyšel. No, ale je to chlap, takže bude raději celé dny hrát divadýlko, než aby přiznal nedostatky, prolétlo jí hlavou.

Hampus si rukou dotčeně projel křtici, načež odplachtil do vyšetřovacího boxu číslo dva.

„Skalpel,“ poručila Tekla, když měla očištěné a připravené operační pole.

„Tep je nehmatný,“ hlásila nešťastně anesteziologická sestra.

„Srdeční zástava,“ konstatoval suše polský lékař.

Tekla se chystala vydat pokyn k masáži srdce, když si všimla, že se k nim přibližuje jakýsi mohutný člověk. Byl to jeden z motorkářů a sám od sebe se pustil do srdeční masáže. Předváděl dokonale rytmické pohyby pod správným tlakem.

„Jenom pokračujte, doktorko,“ heknul.

Tekla si od Cassandry vzala skalpel, provedla dlouhý řez přes žeberní kost v levé části hrudního koše a žebro si posléze přidržela ukazovákem, aby mohla do dutiny hrudní vyhloubit kanálek. Z pacientova boku začala prýštit krev a stříkala dolů na světle šedé linoleum.

„Krev,“ poznamenala, jako by si někdo toho rudého vodotrysku nevšiml.

Opět se otevřely dveře vyšetřovacího boxu a tentokrát v nich stála vrchní sestra.

„Jsou tady další motorkáři.“

Dvojice mužů si zaskočeně vyměnila pohledy. Tekla si připadala jako ve scéně ze seriálu *Zákon gangu*.

„Vemte to za mě,“ houkl obr. Cassandra položila obvazy stranou a spěchala k lůžku, aby pokračovala v srdeční masáži. Menší chlapík hmátl rukou za sebe, vytáhl zpoza pasu pistoli a zamířil ke dveřím vedoucím do haly urgentního příjmu.

Když dovnitř vstoupili čtyři další muži, ti dva, kteří tu byli jako první, si viditelně oddechli. Tihle patřili k nim. Cosi si mezi sebou rozčileně vykládali, ale Tekla zachytila jen cosi o krysách a Albáncích.

Prst měla zabořený do teplé hrudní dutiny, cítila jen slabé srdeční ozvy. Usilovně se snažila udržet pozornost, přestože jí do očí kapal pot a štípal jako ocet.

„Drén!“

Začalo být hlučno.

Anki podala plastovou hadičku a Tekla ji krouživým pohybem zavedla pacientovi do hrudi. Krev začala znovu stříkat, tentokrát už do drenážního sáčku, který Anki před chvílí napojila.

„Nula negativní už je na cestě?“ zavolala Tekla na vrchní sestru tisknoucí se ke zdi.

„Mám ji tady.“

„Udržujte zvýšený tlak.“

Tekla se ohlédla přes rameno. Tariq Moussawi se za celou dobu ani nehnul, ruce zkřížené na prsou. Už se ale tvářil úplně jinak.

O několik dalších minut později zaslechla anesteziologa, jak říká Cassandře:

„Přestaňte na chvíli.“

V sále se na okamžik rozhostilo hrobové ticho. Členové motorkářského klubu ani nedutali.

„Slabý puls,“ řekl anesteziolog.

Tekla na okamžik zamhouřila oči. Měla před sebou radostně se zubícího Simona s šibalským pohledem.

Vtom se z haly urgentního příjmu ozval dusot, zvuk nárazu kovu a dřeva, zavržení gumy. Záhy do vyšetřovny vtrhla skupina policistů.

Přikázali motorkářům lehnout na zem a nasadili jim pouta. Tekla se v tu chvíli soustředila hlavně na to, aby silný drén dobře přišla, což se jí nakonec pomocí pouhých pár hrubých stehů podařilo. Jeden z mužů zákona, neobyčejně ramenatý dvoumetrový policista, k Tekle přistoupil a sundal si masku. S malou kamerou připevněnou na helmě vypadal jako snowboardista. Postavil se k monitoru srdeční činnosti, ukazujícímu sto dvacet tepů za minutu.

„Všechno v pořádku, paní doktorko?“

Tekla sebou nejdřív trhla při pohledu na velkou automatickou zbraň, kterou měl policista zavěšenou na krku, ale jeho chápavý pohled ji upokojil. Přiměla se k úsměvu.

„Zvládne to.“

„Dobrá práce. Za chvíli tady zase budete mít klid.“

Mezi policisty se s výkřikem prosmýkla zdravotní asistentka: „Katastrofa! Došlo k výbuchu Jižní věže.“

Tekla upustila svorku a držák jehly na modré sterilní prostěradlo. Sledovala policisty, kteří nejdřív komunikovali přes vysílačky a pak mluvili mezi sebou. Atmosféra rychle houstla a Tekle se podařilo zachytit jen to, že je řeč o „explozi“ a „požáru“.

Svalnatý policista se vrátil.

„V Jižní věži došlo k explozi a vznikl rozsáhlý požár. Povolali tam naši pracovní skupinu.“

„A co bude s těmi motorkáři?“ zeptala se Tekla a zakrývala přitom drén velkým pevným obvazem. Anesteziolog nasadil druhý krevní sáček. Tlak se stabilizoval na hodnotě osmdesát na šedesát.

„Hlídka je může odvézt na stanici v ulici Torkela Knutssona.“

„Teklo!“ zavolala na ni v tom zmatku Cassandra. „Vedoucí lékař s tebou chce mluvit,“ mávla sluchátkem.

Tekla si stáhla krví potřísněné rukavice a operační zástěru a rychle se ještě ujistila, že mají pacientův stav pod kontrolou.

„Je stabilní. Vezmeme to přes rentgen na jipku.“

Chlapec v druhém boxu právě čekal na převoz na dětské oddělení intenzivní péče.

Tekla zvedla telefon a ohlásila se.

„Dostal jsem pokyn pověřit vás vedením skupiny první pomoci na místě požáru,“ sdělil jí vedoucí lékař Leif Törblom zastřeným hlasem, jak to aspoň Tekle připadalo. „Dáváme sice dohromady krizový štáb, ale ze všeho nejdřív je potřeba tam poslat další lékaře.“

Tekla se rozhlédla kolem sebe. Co naplat, musí se řídit instrukcemi seshora: hodit přes sebe bundu zdravotnického záchranáře a vyrazit k Jižní věži. Zamířila z vyšetřovny na urgentním příjmu k umyvadlu, koplá do sebe svoji další dávku a spláchla ji vlažnou vodou. Na ambulanci se následně sešla se zdravotním bratrem a sestrou, Johanem a Jessicou, nasazenými do téže skupiny zdravotnické pomoci.

„Tak jedeme,“ řekla Tekla. Policista s modrýma očima se za ní ještě otočil a pak naskočil do stříbrné policejní dodávky. Teklu sevřel divný pocit. Kdo dal vedoucímu lékaři „pokyn“, aby záchranný tým číslo jedna dostala na starosti právě ona?